

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **V. C.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, sídlem Zborovská 81/11, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2019, č. j. 44 A 36/2018 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2018, č. j. 041112/2018/KUSK/OSA/ZAM.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru dopravy a silničního hospodářství, oddělení dopravně správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 23. 1. 2018, č. j. DP-03659/2017, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění rozhodném pro nyní projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se stěžovatel dopustil tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/h, neboť mu byla dne 22. 8. 2017 na dálnici D 10 silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C umístěným ve vozidle Policie České republiky naměřena

rychlost 163 km/h, po odečtu odchylky 3 % 158 km/h, čímž porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2000 Kč, současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1000 Kč.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu. Namítal, že správní orgán I. stupně měl kromě odchylky 3 % stanovené výrobcem silničního rychloměru odečíst ještě odchylku 3 % stanovenou právním předpisem (tj. odečíst tuto odchylku dvakrát). Při stanovení výše uložené pokuty neměl přihlížet k „nebezpečnosti přestupku,“ neboť ta je znakem samotné skutkové podstaty. Zohledněním nebezpečnosti proto došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Současně neměl přihlížet k záznamům v evidenční kartě řidiče za dříve spáchané přestupky, neboť tím nerespektoval zásadu zahlazení odsouzení. Naopak měl přihlídnout k polehčujícím okolnostem, které byly ze spisu zřejmé. Správní orgány v rozhodnutích nevymezily, jakou formou zavinění se stěžovatel přestupku dopustil. Dále namítal nezákonnost výroku v části týkající se povinnosti uhradit náklady řízení, neboť nebylo zřejmé, na základě čeho byla tato povinnost uložena právě ve výši 1000 Kč. Závěrem rozporoval způsob samotného měření, které mělo probíhat v zatáčce a nadto z vozidla Policie České republiky, které mělo podhuštěnou pneumatiku.

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že stěžovatelem uváděné sčítání odchylek stanovených výrobcem rychloměru a právním předpisem nemá oporu v předpisech. Neexistuje dvojitá odchylka silničního rychloměru, nýbrž pouze jedna, který vyplývá z opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, č. j. 0313/005/09/Pos, které vydal Český metrologický institut jako orgán věcně a místně příslušný ke stanovování metrologických a technických požadavků na měřidla podléhající schválení dle vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu (vyhláška č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu). Pokud by výrobce deklaroval další odchylku, nebyl by rychloměr vůbec způsobilý ke svému ověření, neboť z bodu 2.5 uvedeného opatření obecné povahy vyplývá, že nejvyšší dovolená chyba měření při hodnotě rychlosti nad 100 km/h je právě 3 %. Správní orgány proto zcela správně započítaly jedinou odchylku. Ke zohlednění nebezpečnosti přestupku krajský soud uvedl, že vyjadřuje intenzitu jeho společenské škodlivosti. Překračováním nejvyšší dovolené rychlosti dochází k porušování zájmu zejm. na bezpečnosti silničního provozu, neboť takové vozidlo ohrožuje ostatní řidiče. Správní orgány vyhodnotily spáchaný přestupek nikoli pouze jako společensky škodlivý, ale dokonce jako nebezpečný, a to zcela v souladu s právními předpisy. Zásada zahlazení odsouzení nebyla porušena, neboť správní orgány neshledaly v opakovaném spáchání obdobného přestupku přitěžující okolnost, ale toto zohlednily při hodnocení osoby stěžovatele. Jelikož nebyly žádné polehčující okolnosti shledány, neměly v tomto ohledu správní orgány k čemu přihlídnout. Tvrzení o absenci formy zavinění není pravdivé, neboť to správní orgán I. stupně uvedl jak ve výroku, tak v odůvodnění svého rozhodnutí. Výše stanovené povinnosti uhradit náklady řízení vyplývá přímo z § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve spojení s § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Nedůvodnými shledal krajský soud i námitky směřující do způsobu samotného měření, neboť zákaz měřit v zatáčce se vztahuje pouze na měření stacionárním radarem umístěným u okraje vozovky, nikoli na měření prováděné rychloměrem v jedoucím vozidle policie.

pokračování

Podhuštěnou pneumatiku vozidla policie stěžovatel v místě spáchání přestupku nenamítal, tuto námitku vyhodnotil krajský soud jako účelovou.

[5] Na základě shora uvedeného krajský soud žalobu dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Rozhodnutí krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností. Krajskému soudu vytýkal nesprávné posouzení právní otázky podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., své námitky přitom koncipoval do dvou okruhů. První z nich se týkal odečítání odchylky 3 % z naměřené rychlosti. Stěžovatel trval na názoru, že je nutné zohlednit jak odchylku stanovenou výrobcem rychloměru, tak odchylku stanovenou právním předpisem. Obě prokazatelně existují a nelze je zaměňovat. Analogicky odkázal na alkohol testery, u kterých se dle stěžovatele zohledňuje jak zákonná odchylka 0,04 ‰, tak odchylka 0,2 ‰ odpovídající přirozené míře etanolu obsaženého v lidském těle. Druhý okruh námitek směřoval do výše uložené pokuty. Stejně jako v žalobě uvedl, že byly nezákonně zohledněny předchozí záznamy v evidenční kartě řidiče, přestože byly i sedm let staré. Naproti tomu nebyly vůbec zohledněny polehčující okolnosti zřejmé ze spisu. Skutečnost, že stěžovatel nad spáchaným přestupkem neprojevil lítost, neznamena, že správní orgán nezohlední další polehčující okolnosti. Ze zákona měl zohlednit také absenci následků přestupku, protože nedošlo k dopravní nehodě. Dále namítal porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť nebezpečnost přestupku byla zohledněna jako přítěžující okolnost, přestože je již znakem skutkové podstaty. Krajský soud uvedl, že nebezpečnost skutku vyjadřuje intenzitu společenské škodlivosti – společenská škodlivost je však tzv. materiálním aspektem přestupku, který je rovněž podmínkou pro naplnění skutkové podstaty. Nelze ji proto zohledňovat jako přítěžující okolnost. Závěrem stěžovatel vyjádřil nesouhlas s publikací svých osobních údajů a údajů svého zástupce na internetu.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost toliko kopíruje žalobní námitky. Výklad zákona o silničním provozu by měl podle žalovaného směřovat k ochraně bezpečnosti provozu a ostatních účastníků ohrožených bezohlednou jízdou stěžovatele, nikoli k ochraně stěžovatele hledáním formálních pochybení v řízení o přestupku. Ztotožnil se proto se závěry krajského soudu. Závěrem žalovaný uvedl, že požaduje náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, i za řízení před krajským soudem. Soudní přezkum totiž není pokračováním správního řízení a § 60 s. ř. s. přiznává zákonný nárok na náhradu nákladů řízení správnímu orgánu, které by nebyly vznikly, nepodal-li by stěžovatel žalobu. Nepřiznání náhrady nákladů řízení vytváří nerovnost v soudním řízení a porušuje ústavní princip rovnosti účastníků.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Již z výše popsané rekapitulace předcházejícího řízení je zřejmé, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí takové námitky, kterými by polemizoval s důvody rozhodnutí krajského soudu. V kasační stížnosti trvá na svých názorech vyjádřených dříve v průběhu správního řízení a v podané žalobě. I přes to je však z kasační stížnosti zřejmé, že její podstatou jsou dvě základní otázky, a to správnost, resp. zákonnost zohlednění odchylky 3 % z naměřené rychlosti a zákonnost výše uložené pokuty. Takto se jimi Nejvyšší správní soud při věcném posouzení kasační stížnosti také zabýval.

[11] Pokud jde o zohlednění odchylky naměřené rychlosti, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Silniční rychloměry, používané k měření rychlosti vozidel při kontrole dodržování pravidel silničního provozu Policií České republiky, jsou zařízeními, která podléhají povinnému ověřování a schválení typu podle příslušných právních předpisů. Tato skutečnost vyplývá z bodu 2.2.1 přílohy k vyhlášce Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu (dále jen „vyhláška č. 345/2002 Sb.“), vydané na základě § 3 odst. 3 ve spojení s § 27 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“). Samotné schvalování typu měřidla provádí v souladu s § 6 odst. 2 zákona o metrologii Český metrologický institut. Ten také stanoví, jaké jsou požadované metrologické a technické vlastnosti stanoveného měřidla (zde: silničního rychloměru), a to v opatření obecné povahy, přičemž zmocnění k jeho vydání je obsaženo v § 14 odst. 1 písm. j) zákona o metrologii.

[12] Výše zmíněným opatřením obecné povahy je aktuálně ve vztahu k silničním rychloměrům opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, č. j. 0313/005/09/Pos, vydané dne 19. 5. 2010, s účinností od 3. 6. 2010. Bod 2.4.2 tohoto opatření obecné povahy stanoví, že největší dovolená chyba měření rychlosti při zkoušce v silničním provozu je ± 3 km/h při rychlosti menší nebo rovné 100 km/h, nebo ± 3 % při hodnotě rychlosti větší než 100 km/h. Aby tedy mohl být určitý rychloměr schválen a ověřen, nesmí být chyba měření rychlosti při zkoušce v silničním provozu větší než 3 km/h, resp. 3 % při rychlosti nad 100 km/h. Tato odchylka reflektuje skutečnost, že měření rychlosti může být ovlivněno působením různých fyzikálních jevů. Pakliže by konkrétní rychloměr měřil rychlost s odchylkou větší než 3 % při rychlosti nad 100 km/h, nebyl by schválen, a nebylo by tak možné jej k měření rychlosti vozidel vůbec používat. Schvalováním typů rychloměrů, jakož i jejich pravidelným ověřováním (které je u rychloměru platné vždy 1 rok, viz bod 2.2.1 přílohy k vyhlášce č. 345/2002 Sb.), je tak zajištěno, že jsou při kontrole dodržování pravidel silničního provozu používána pouze ta zařízení, která tuto nejvyšší dovolenou chybu nepřesahují. Jinak řečeno, používají se pouze ty rychloměry, které měří s přesností ± 3 km/h při rychlosti menší nebo rovné 100 km/h, nebo ± 3 % při hodnotě rychlosti větší než 100 km/h.

[13] V nyní projednávané věci je zřejmé, že použitý rychloměr typu RAMER 10 C, kterým byla stěžovateli naměřena rychlost 163 km/h (po odečtení odchylky 158 km/h), uvedené požadavky splňoval, neboť v době měření rychlosti byl schválen a ověřen (součástí správního spisu je platný ověřovací list rychloměru). Použitý rychloměr tedy měřil s přesností ± 3 km/h (resp. ± 3 % při hodnotě rychlosti nad 100 km/h), byl proto způsobilý k měření rychlosti vozidel v silničním provozu.

[14] Stěžovatel však v kasační stížnosti namítal, že odchylka 3 % měla být odečtena dvakrát, neboť jednou tak stanoví právní předpisy a jednou výrobce rychloměru. S touto argumentací stěžovatele nelze souhlasit.

pokračování

[15] Odečítání odchylky 3 km/h, resp. 3 %, z naměřené rychlosti vyplývá ze správné praxe potvrzené judikaturou správních soudů. Tato správná praxe je přitom důsledkem skutečnosti, že měření rychlosti může být ovlivněno různými fyzikálními jevy působícími při samotném měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Jelikož rychloměr nemusí změřit rychlost měřeného vozidla s absolutní přesností, odečítá se z naměřené rychlosti odchylka 3 km/h, resp. 3 % při rychlosti nad 100 km/h. Takto stanovená odchylka přitom představuje nejvyšší možnou chybu při provedeném měření, neboť každý rychloměr byl schválen a ověřen, že při měření rychlosti v silničním provozu neměří s chybou větší. Odečtení odchylky 3 km/h (3 %) je postup v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Odečtením této hodnoty je tak počítáno s minimální rychlostí, jakou se měřené vozidlo v okamžiku měření pohybovalo. Stanovuje se tedy nejnižší skutečná rychlost vozidla. Rozsah odchylky je přitom ve všech případech jednotný, není zjišťován v jednotlivých případech měření rychlosti, tj. není individualizován (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2010, č. j. 6 As 42/2009 - 39).

[16] Jelikož odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na výstupu z rychloměru, odečítají ji při sankcionování přestupků samotní policisté, strážníci či správní orgány. To potvrzuje také doporučení ze dne 4. 8. 2006, které vydalo Ministerstvo dopravy pod značkou 89/2006 - 160 - LEG/1, dostupné z: <https://www.mdcr.cz/Dokumenty/Silnicni-doprava/Ridicke-prukazy,Autoskoly/Metodicke-pokyny-Stanoviska-Usmerneni>, a stejně tak tomu bylo i v nyní projednávané věci, jak vyplývá z rozhodnutí obou správních orgánů.

[17] Pakliže by skutečně měla být odčítána odchylka dvojí, jak dovozuje stěžovatel, jednalo by se o rychloměr, který by již nesplňoval požadavky kladené právními předpisy, zejm. výše citovaným opatřením obecné povahy, neboť chyba, se kterou by tento rychloměr měřil, by přesahovala nejvyšší dovolenou chybu měření rychlosti. To ostatně zcela správně uvedl v napadeném rozsudku již krajský soud. Proklamace výrobce rychloměrů lze v tomto ohledu vnímat pouze jako sdělení, že měření rychlosti nemusí vždy a za všech okolností odpovídat skutečné rychlosti měřeného vozidla s přesností na 100 %. To ostatně reflektuje právě odečítání uvedené odchylky. Jde však o jedinou odchylku, která musí být při rozhodování o přestupku tohoto typu zohledněna.

[18] Přirovnání rychloměrů k alkohol testerům Nejvyšší správní soud považoval za zcela nepřipadné, neboť tyto přístroje slouží ke zcela odlišnému měření. Zjišťování obsahu alkoholu v dechu či krvi řidiče motorového vozidla nelze s měřením rychlosti jedoucího vozidla způsobem, jakým činí stěžovatel, srovnávat. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že námitka není důvodná.

[19] Pokud jde o druhý okruh námitek, tj. námitky směřující do výše uložené pokuty, stěžovatel namítal, že správní orgány přihlédly k předchozím záznamům v evidenční kartě řidiče, a nerespektovaly tak zásadu zahlázení odsouzení. Ani této námitce však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Možnost přihlédnout k přestupkům spáchaným v minulosti při hodnocení osoby pachatele, pokud jde o jeho sklony porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, judikatura opakovaně aprobovala (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49, č. 2912/2013 Sb. NSS, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 - 48, nebo ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 86/2018 - 38). Zcela v souladu s citovanou judikaturou tomu bylo i v nyní

posuzovaném případě, neboť správní orgán I. stupně výslovně uvedl, že „přihlédl i k osobě pachatele, která je držitelem řidičského oprávnění od roku 1993 a má zde uvedeno několik záznamů pro porušení pravidel v silničním provozu, zejména vztahující se k nerespektování nejvyšších dovolených rychlostí, což nasvědčuje tomu, že doposud ukládané pokuty zřejmě nezměnily jeho chování, jednání a přístup k účastníkům provozu na pozemních komunikacích a povinností uloženým zákonem“. Správní orgán I. stupně tedy hodnotil osobu stěžovatele v kontextu jím dříve spáchaných přestupků a stěžovatelův odkaz na uplatnění institutu zahlazení je proto nepřipadný. Stěžovatelem dříve spáchané přestupky totiž nehodnotily správní orgány jako přitěžující okolnost ve smyslu § 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky.

[20] Stěžovatel se dále dovolával zohlednění polehčujících okolností zřejmých ze spisu. Nejvyšší správní soud však ověřil, že z obsahu správního spisu žádné takovéto okolnosti nevyplývají. Pakliže nebyly žádné dány, nemusely se jimi správní orgány výslovně zabývat. Stěžovatel nadto v kasační stížnosti neuvedl, jaké konkrétní polehčující okolnosti měly být opomenuty.

[21] Pokud jde o poslední dílčí námitku ve vztahu k výši uložené pokuty, tj. zohlednění nebezpečnosti spáchaného přestupku, z obsahu napadených správních rozhodnutí nelze dospět k závěru, že by nebezpečnost skutku byla hodnocena jako přitěžující okolnost, jak se snaží navodit stěžovatel. Správní orgán I. stupně uvedl, že „přihlédl k nebezpečnosti zkoumaného přestupku, který je ze společenského hlediska pokládán jako závažný skutek“. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání dále uvedl, že „rychlost jízdy odvolatel překročil minimálně o 28 km.h⁻¹, což je hodnota hraniční pro následnou právní kvalifikaci protiprávního jednání jako přestupku závažnějšího“. Správní orgány tak logicky a zcela adekvátně reagovaly při stanovování výše pokuty na skutečnost, „o kolik km/h“ stěžovatel nejvyšší dovolenou rychlost překročil. V rámci toho pak uložily pokutu ve výši 2000 Kč. Zohlednily tedy povahu a závažnost přestupku tak, jak jim ukládá § 37 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. A přestože výslovně nezmínily, že v důsledku spáchaného přestupku nedošlo k žádné dopravní nehodě, nepovažuje to Nejvyšší správní soud za podstatné, neboť k ohrožení chráněného zájmu na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu došlo samotným překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Na této skutečnosti nemohlo nic změnit ani to, že stěžovatel svou rychlou jízdou nezpůsobil dopravní nehodu.

[22] Uloženou pokutu považuje Nejvyšší správní soud vzhledem ke všem okolnostem případu za zcela přiměřenou. Nad rámec pak dodává, že v situaci, kdy za spáchaný přestupek hrozí pokuta od 1500 Kč do 2500 Kč, není nezbytné, aby správní orgány při odůvodňování její výše rozsáhle a podrobně popisovaly, proč k nejružnějším polehčujícím okolnostem nepřihlédly. Tím Nejvyšší správní soud nijak nezlehčuje požadavky kladené na odůvodnění správních rozhodnutí a ukládání pokut, současně však uvádí, že v situaci stěžovatele, která se jeví jako zcela jednoznačná, plně postačovalo odůvodnění výše uložené pokuty zformulované do několika vět.

[23] Závěrečnými tvrzeními, která spočívala v nesouhlasu se zveřejněním osobních údajů v důsledku publikace rozsudku zdejšího soudu na internetu, se Nejvyšší správní soud nijak blíže nezabýval. Nejde o námitku směřující proti napadenému rozsudku krajského soudu, která by se vztahovala k podstatě věci, a navíc na ni v minulosti již opakovaně odpověděl. Veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování rozsudků uvedeny na

pokračování

úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od jejich zveřejňování ustoupit (obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 – 42).

V. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[26] Pokud jde o náklady žalovaného, který ve vyjádření ke kasační stížnosti přiznání jejich náhrady požadoval, judikatura správních soudů zásadně omezuje náhradu nákladů řízení procesně úspěšnému správnímu orgánu na náklady přesahující rámec běžné úřední činnosti. Tyto závěry potvrdil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Výše uvedené vyplývá také z judikatury Ústavního soudu (srov. nález ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, ze dne 9. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 2929/07, či ze dne 24. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 1087/09). Ústavní soud přitom potvrdil, že tímto postupem není rovnost účastníků řízení podle § 36 odst. 1 s. ř. s. nikterak narušena. Žalovaný v nyní projednávané věci vystupoval jako účastník řízení v oboru své působnosti. Povinnost žalovaného jím vydané rozhodnutí hájit v soudním řízení proti správní žalobě (a následně podané kasační stížnosti) představuje samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné správní agendy. Podání vyjádření ke kasační stížnosti je tak součástí běžné úřední činnosti žalovaného. S ohledem na uvedené proto Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti procesně úspěšnému žalovanému nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. června 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu